

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/86/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118319701
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6118319701.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: T.. V. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, C., zast. advokátom: JUDr. Matúš Lemeš, so sídlom Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: T.. L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom V.. C.-W. XX, C., Rakúska republika, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Alena Vyskočilová, s.r.o., IČO: 36 808 539, so sídlom Banskobystrická 6, Bratislava, o zaplatenie 52.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 29. júna 2022, č.k. 25C/2/2019-507, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie mení a žalobu zamietá.
Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 52.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 52.000,- eur odo dňa 17.07.2018 do zaplatenia a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu od žalovaného domáhal zaplatenia 52.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 52.000,- eur odo dňa 17.07.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Voči platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica podal žalovaný odpor a na návrh žalobcu bola vec postúpená Okresnému súdu Bratislava IV (v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV) ako súdu miestne príslušnému na prejednanie veci. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca návrh na vydanie platobného rozkazu odôvodnil tým, že dňa 12.04.2016 poskytol žalovanému bezhotovostným prevodom z bankového účtu žalobcu T.: A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v prospech bankového účtu žalovaného T.: A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 52.000,- eur titulom poskytnutia pôžičky. Nakoľko medzi ním ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom nebola vopred dohodnutá doba splatnosti pôžičky, vyzval žalovaného podľa ust. § 563 Obč. zák. listom zo dňa 04.07.2018, aby v lehote troch pracovných dní odo dňa doručenia výzvy vrátil požičkanú sumu 52.000,- eur. Dňa 11.07.2018 mu zaslal žalovaný e-mail, z ktorého vyplýva, že žalovaný si riadne jeho výzvu prevzal. Žalovaný mu ale požičkanú sumu nevrátil. Keďže výzvu prevzal dňa 11.07.2018, tretí pracovný deň uplynul v pondelok dňa 16.07.2017, čím sa žalovaný dostal do omeškania odo dňa 17.07.2018. Súd prvej inštancie zhrnul aj argumentáciu žalovaného, ktorý uviedol, že v prejednávanej veci nie je daná právomoc slovenského súdu keďže sa trvale zdržiava na adrese V.. C.-W. XX, XXXX C., Rakúska republika, pričom na Slovensku sa už trvalo nezdržiava. Mal za to, že žalobca ničím nepreukázal, že sa na prejednávajúcu vec vzťahujú prípady uvedené v čl. 2 až 7 II kapitoly nariadenia č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov

v občianskych veciach, a preto sa v danom prípade musí uplatniť všeobecná právomoc podľa miesta bydliska žalovaného, ktoré je v Rakúsku. Vo vzťahu k samotnému nároku žalovaný uviedol, že suma 52.000,- eur bola v skutočnosti jednou zo splátok pôžičiek, ktoré práve on v minulosti poskytol žalobcovi. O uvedenom podľa žalovaného svedčí aj to, že žalobca posielal 27 po sebe idúcich kalendárnych mesiacov zo svojho bankového účtu na bankový účet žalovaného sumu 4.800,- eur s informáciou pre príjemcu „splátka“, pričom tieto splátky začal žalobca posielat' žalovanému po tom, ako mu dohodol zamestnanie v spoločnosti E., Q..A., v ktorej je majoritným spoluvlastníkom. Argumentoval, že nemal žiaden dôvod, aby si on, ako majetný človek vlastiaci nehnuteľnosti v Nemecku, Rakúsku a aj na Slovensku, obchodné podiely v bonitných spoločnostiach, majúci v čase žalobcom tvrdenej pôžičky aj sám peňažné prostriedky na účtoch v bankách, požičiaval peňažné prostriedky vo výške 52.000,- eur od žalobcu, ktorý bol naopak v zlej finančnej situácii a bol nútený čerpať hypotekárny úver na stavbu domu.

3. Dokazovanie vykonal listinami založenými v spise a výsluchom žalobcu, žalovaného a oboznámením sa s výsluchmi svedkov O.. E. O. O.. a B. B. v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 22C/71/2018. V tejto súvislosti ešte uviedol, že dokazovanie nevykonal výsluchom svedka P., pretože žalovaný, ktorý ho navrhoval, od tohto výsluchu upustil a ani vyžiadanim si kamerových záznamov z ČSOB, a.s., viažucich sa k momentu otvárania účtu žalobcu v tejto banke, nakoľko takéto dokazovanie nemalo v tomto konaní žiaden význam.

4. Z výpovede žalobcu zistil, že dňa 12.04.2016 zrealizoval prevod sumy 52.000,- eur z jeho účtu na účet žalovaného s poznámkou pôžička, pretože žalovaný ho pár dní predtým požiadal, aby mu poukázal pôžičku 52.000,- eur, pretože nemá prostriedky na nákup dvoch bytov v Rakúsku. Keďže v roku 2013 od neho obdržal pôžičku obdobným spôsobom vo výške 25.000,- eur, tak považoval takúto transakciu za legitímnu a nezameniteľnú pri uvedení slova „pôžička“. Takýmto spôsobom požičal aj inej osobe, ktorá mu pôžičku vrátila, zmluvy nespisoval a žalovaný do podania žaloby pôžičku nerozporoval. Uviedol, že o vrátenie žiadal až po ukončení pracovného pomeru v spoločnosti E., Q..A., nakoľko mal výhrady voči tejto spoločnosti, ako aj nezhody so žalovaným. Pôžička bola bezúročná, bez uvedenia lehoty splatnosti, bola dohadovaná pár dní pred prevodom, pričom presný spôsob dohodnutia pôžičky si už nepamätal, bolo to buď osobne alebo telefonicky. Prostriedky na pôžičku pochádzali z jeho pracovného pomeru v spoločnosti E., Q..A... To, že pôžička mala byť poskytnutá na kúpu bytov vo Viedni, argumentoval emailom, v ktorom žalovaný písal, že možno nebude potrebovať preklenovací úver. Je mu známe, že dva byty aj boli zakúpené, vlastníkom bytov vo Viedni je spoločnosť I., C..A., ktorá je vo vlastníctve žalovaného, a ktorá je zároveň akcionárom spoločnosti E., Q..A... Spornú pôžičku neposkytol priamo spoločnosti, ale žalovanému, ktorý je v nej komanditistom. V čase poskytnutia pôžičky nemal s výnimkou bezúčelového úveru v Slovenskej sporiteľni vo výške 24.000,- eur iné úvery a až v auguste alebo septembri 2016 získal hypotekárny úver vo výške 70.000,- eur určený na dostavbu rodinného domu v Košiciach, z ktorého vyplatil aj časť spotrebného úveru v Slovenskej sporiteľni, okolo 19.000,- eur. O hypotekárny úver žiadal až po poskytnutí pôžičky žalovanému. Skutočnosť, že žalovaný mohol disponovať s jeho účtom, resp. že žalovanému chodili výpisy z účtu elektronicky, odôvodňoval tým, že v tom období mal ešte so žalovaným dobré vzťahy, žalovaný mu sľuboval obchodný podiel v spoločnosti E., Q..A., obchodné podiely v jeho ďalších spoločnostiach, luxusné motorové vozidlo a členstvo v predstavenstve. O skutočnosti, že mu z účtu odchádzala každý mesiac suma 4.800- eur sa dozvedel v apríli 2016, na čo zmenil prístupové dáta, ale trvalý príkaz nezrušil, nakoľko mu žalovaný dal prísľub a zoznam majetku, ktorý mal hodnotu prevyšujúcu 2 milióny eur, a ktorý mal byť vložený do ďalších spoločností, v ktorých mal mať žalobca vlastnícke podiely (preto sa ani nezaoberal tým, že mu z účtu mesačne odchádzalo 4.800,- eur). Žalovaný mal vyberať prostriedky aj prostredníctvom karty vydanéj k žalobcovmu účtu, nakoľko mu žalobca odmietol dávať peniaze v hotovosti. To, že prostriedky z jeho mzdy smerovali k žalovanému, vysvetľoval tým, že žalovaný si z neho urobil bieleho koňa a zamestnal ho len z dôvodu, aby sa dostal k financiám spoločnosti E., Q..A., ktoré sa nachádzali na jeho účte a pochádzali z jeho pracovného pomeru v spol. E., Q..A., pričom k tomuto pocitu dospel v marci 2018, keďže dovtedy nedošlo k jeho vymenovaniu za člena predstavenstva ani naplneniu ďalších sľubov, o čom ho dovtedy ubezpečoval žalovaný, ako aj akcionári spoločnosti E., Q..A... So žalovaným nemali žiadnu dohodu, na základe ktorej by mali prostriedky z jeho účtu odchádzať na účet žalovaného. Tvrdil, že žalovaný ho plánoval urobiť komunikačnou osobou pre spoločnosti I., C..A.. a I., A..P..U., čo mal byť dobrý štart pre to, aby sa v budúcnosti stal spoločníkom. Do augusta 2018 nežiadal žalovaného o vrátenie poskytnutej pôžičky, nakoľko v tom čase ešte nebola premlčaná. Nevedel sa vyjadriť, prečo sa nedomáhal vrátenia sumy 18.000,- eur, ktorú poukázal žalovanému dňa 02.05.2016, ani sumy 10.000,- eur, ktorú poukázal žalovanému dňa 06.12.2017 a argumentoval tým, že prvú považoval za premlčanú a pri druhej uviedol, že je možné, že došlo ku chybe.

5. Z výsluchu žalovaného zistil, že v roku 1988 sa vysídlil do Nemecka, kde vyštudoval a mal dobre dotované zamestnania. Medzi ním a žalovaným sa začal postupne vyvíjať veľmi blízky vzťah, ktorý bol intenzívny hlavne od roku 2008, kedy žalovaný začal stavať dom. V rokoch 2010 - 2018 za ním chodil žalobca s rodinou do Kittsee a ich vzťah bol blízky preto, lebo s bratom žalovaného, strýkom žalobcu, sa ako jediní rodinní príbuzní zúčastnili na jeho svadbe. Uviedol, že žalobca začal v roku 2013 podnikáť, avšak neúspešne (v roku 2018 vykazoval súhrnnú stratu viac ako 30.000,- eur). V roku 2015 ho žalobca požiadal o zamestnanie v spoločnosti E., Q..A., na čo žalovaný u ďalších dvoch akcionárov presadil zamestnanie žalobcu v spoločnosti s výhľadom, že až by šiel žalovaný do dôchodku, môže sa stať členom vedenia (predstavenstva) spoločnosti, ak s tým budú súhlasí všetci akcionári. O žiadne darovanie podielov nešlo, nemá na to dôvod, má dcéru. Najskôr žalobca pracoval z Košíc a následne sa rozhodol aj s rodinou presťahovať do Bratislavy, čo bola podmienka členstva v predstavenstve. Na tento účel mu žalovaný zdarma poskytol 4 - izbový byt s predzáhradkou v Bratislave. V spoločnosti pôsobil vo forme prítomnosti na pracovisku v Bratislave. Pracoval v strednom manažmente, čomu ďalší dvaja akcionári venovali veľkú pozornosť, avšak výsledky jeho činnosti ich nepresvedčili o tom, aby na valnom zhromaždení zahlasovali za členstvo žalobcu v predstavenstve, na čo sa žalobca asi v máji 2018 rozhodol vrátiť s rodinou do Košíc, kde chcel naďalej pokračovať v práci pre spoločnosť. Nechcel ustúpiť z dovtedajšieho platu 5.300,- eur mesačne, ktorý mal ako nádejný člen predstavenstva, v dôsledku čoho vznikol spor a došlo z jeho strany k tajnému nahrávaniu diskusií členov predstavenstva a pokazili sa aj ich vzájomné vzťahy. V auguste 2018 prišla prvá žaloba, druhá a nasledovala aj tretia. Jeho ročný príjem bol okolo 100.000,- eur aj s prémiami a žiadal odchodné 180.000,- eur. Žalovaný uviedol, že bolo jeho chybou, že žalobcovi bezhranične dôveroval a nedal si z jeho strany zdokumentovať pôžičky, ktoré mu poskytol v rokoch 2008 - 2015. Dohodli sa, že plat 5.300,- eur si žalobca ponechá pre rodinu a vlastnú potrebu a z prémie navyše mu bude vracať pôžičky poskytnuté v uplynulom období. Za takéto vrátenie časti jeho dlhov považoval aj 52.000,- eur, ktoré mu žalobca poukázal dňa 12.04.2016 po tom, čo na jeho účte pribudlo okrem základnej mzdy aj viac ako 50.000,- eur koncoročných prémie aj ostatných odmien. Nevenoval preto označeniu tejto transakcie slovom „pôžička“ žiadnu pozornosť a mal za to, že sa jedná o pôžičku z jeho strany, a teda časť splátky dlhu voči nemu. Žalobca od neho nikdy až do rozhľadania sa v marci 2018 nepýtal žiadne peniaze, ktoré sú predmetom troch konaní na súde a dokonca nechal premlčať vyše 40.000,- eur. Okrem toho poslal dve ďalšie mimoriadne splátky vo výške 18.000,- eur a 10.000,- eur bez akéhokoľvek označenia transakcie, čo obidvaja považovali za časť splátky dlhu. Peniaze od žalobcu žalovaný na kúpu bytov nepotreboval, pretože spoločnosť I., C..A.. mala už v dobe dojednávania tejto kúpy dostatok vlastných prostriedkov na úhradu kúpnej ceny. Okrem toho bol od februára v jednaní predaj štyroch študentských apartmánov v Nemecku, z ktorých prišli peniaze na jeho účet už dva týždne pred úhradou kúpnej ceny za prvý byt vo Viedni. Bolo to 250.000,- eur. Navyiac, žalobca o kúpe dvoch bytov zavádza, pretože ponuku na druhý byt dostal žalovaný až v júni 2016. Je mu ťažko uveriť, že mu žalobca 30.03. píše mail, v ktorom hovorí, že už vybavuje pôžičku v ČSOB a dva týždne na to mu poskytol pôžičku 52.000,- eur. Žalovaný uviedol, že vo februári 2016 jednal s maklérom o kúpe bytu č. 8 vo Viedni na C. XX a zároveň jednal o predaji bytov v Nemecku. Ku dňu 31.01.2016 mala I. na účte 301.565,- USD a 51.854,- eur. Žalovaný mal vtedy na účte v Nemecku 10.920,- eur a očakával výnos z predaja bytov v Nemecku min. 200.000,- eur. Druhý dôležitý dátum je 07.03.2016 kedy I. záväzne potvrdila kúpu bytu č. 8 na C. XX vo Viedni za cenu 333.500,- eur. Ku dňu 31.03.2016, teda dva týždne pred údajnou pôžičkou, mala I. dostatok prostriedkov na vyplatenie dohodnutej kúpnej ceny. Ako dôkazy mal výpisy z účtu na sumu 301.556,- USD, resp. 119.912,- eur, čo samotné už postačovalo na zaplatenie kúpnej ceny. Popritom mal žalovaný na účte v Nemecku ďalších 15.000,- eur a v Rakúsku na súkromnom účte ďalších 6.700,- eur. Ku dňu 11.04.2016, teda deň pred poskytnutím údajnej pôžičky, bol stav disponibilných aktív I., C..A.. a aktív žalovaného vo forme stavu na bankových účtoch minimálne 440.000,- eur. Dňa 03.05.2016 boli podpísané kúpne zmluvy na predaj troch bytov, na základe čoho bola dňa 24.05.2016 pripísaná na účet žalovaného suma 49.500,- eur a dňa 25.05.2016 suma 99.500,- eur. Toto boli prostriedky mimo tých, ktorými disponovala I., C..A., pričom dňa 30.05.2018 bola uskutočnená platba za vyššie uvedený byt vo Viedni z účtu I. vo výške 333.500,- eur, a to bez potreby akýchkoľvek súkromných finančných prostriedkov zo strany žalovaného alebo žalobcu. K spôsobu vyplácania miezd v spoločnosti E., Q..A.. a tvrdeniu žalobcu, že mal byť využitý ako biely kôň, žalovaný uviedol, že bol v spoločnosti len akcionárom, nemohol disponovať s bankovými účtami spoločnosti, všetky finančné transakcie podpisovali členovia predstavenstva, pán P., resp. pán V.. Žalobcovi nesľuboval žiadne majetky, išlo len o pomoc žalobcovi, resp. jeho rodine, ak by sa bol osvedčil, bol by jeho nástupcom v spoločnosti. Pokiaľ ide o komunikáciu za spoločnosti I., C..A., resp. I., A..P..U., žalobcu o to žiadal len z dôvodu, že osoby žijúce v zahraničí takúto možnosť na stránke slovensko.sk nemali, a keď boli vydané špeciálne prihlasovacie karty aj pre konateľov žijúcich

v zahraničí, tak prístup žalobcu zrušil. Tvrdil, že od žalobcu nikdy nijaké peňažné sumy nevyberal, nikdy nemal prístup k jeho účtu a ani nedisponoval jeho platobnou kartou. Poukázal na to, že žalobca mu údajne požičal dňa 12.04.2016 sumu 52.000,- eur, hoci sám žalobca mu dňa 30.03.2016 písal, že vybavuje úver 70.000,- eur na dokončenie rozostavaného domu a zároveň sľubuje vracať žalovanému finančné prostriedky poskytnuté žalobcovi na stavbu domu v minulosti. Transakciu vo výške 52.000,- eur, ako aj ďalšie vo výške 18.000,- eur a 10.000,- eur považoval preto za časti splátky dlhov, ktoré u neho mal žalobca. Pokiaľ ide o špecifikáciu pôžičky, odkázal na zoznam pôžičiek špecifikovaný v tabuľke v podaní zo dňa 01.09.2021, hoci presnú sumu poskytnutých pôžičiek priamo pri výpovedi nevedel uviesť a uviedol len, že by to musel zrátať, pričom znovu odkázal na doloženú tabuľku, v ktorej je uvedené, aká suma bola odovzdaná, pri akej príležitosti, resp. že to bolo 25 príležitostí, kedy bola pôžička po častiach poskytovaná. Uvádzal, že presne si nespomína na všetky jednotlivé situácie, kedy požičiaval žalobcovi peniaze, keďže sa jednalo o obdobie medzi rokmi 2008 a 2015, musel to dohľadať podľa prezenčných listín, alebo podľa toho, kedy bol na východnom Slovensku. Konštatoval, že ak sa aj v zozname vyskytla chyba, tak poukázal na to, že mu žalobca 27 mesiacov poskytoval sumu 4.800,- eur mesačne a zároveň mu poslal sumy 52.000,- eur, 18.000,- eur a 10.000,- eur, ktoré považoval za dohodnuté mimoriadne splátky nad rámec tohto trvalého príkazu. Evidenciu pôžičiek žalovaný sám nevedel, nakoľko sa to ponúkol robiť žalobca, ktorý to aj robil. Peniaze odovzdával žalobcovi v hotovosti v obálke. Dva prípady odovzdania pôžičiek boli potvrdené svedeckými výpoveďami žalobcovho strýka (brata žalovaného) a družky žalovaného. Prevzatie poskytovaných pôžičiek si nedával podpisovať, bolo to na základe bezhraničnej dôvery, nemyslel si, že skončia na súde. Uviedol, že žalobca mu evidenciu pôžičiek v apríli 2018 odmietol poskytnúť. Predtým v rokoch 2008 až 2015 mu mohol dať nahliadnúť do evidencie asi 2 alebo 3 krát. Skutočnosť, že pri pôžičke 25.000,- eur, ktorá nie je medzi stranami sporná, si počínal inak a bola realizovaná bankovým prevodom s označeným účelom platby odôvodnil tým, že sa riadil inštrukciami pracovníčky banky. To, že si nedal podpísať jednotlivé hotovostné pôžičky považoval za chybu a postupoval tak, lebo sa obával, že by to ich vzťahy naštrbilo. Žalobcovi neurčil žiadnu lehotu na splatenie pôžičiek.

6. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 12.04.2016 bola z účtu žalobcu poukázaná na účet žalovaného suma 52.000,- eur. Ďalej zistil, že žalobca pracoval pre spoločnosť E., Q.A. na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 28.10.2015 so vznikom pracovného pomeru dňa 02.11.2015, pričom predmetom pracovnej činnosti žalobcu mala byť funkcia konzultanta, z titulu ktorej mal vykonávať práce v oblasti dopravných systémov vozidiel a informačných systémov súvisiacich s dopravou vrátane pomocných prác pri manipulácii s tovarom. Žalovaný je členom predstavenstva a svedok B. B. (brat žalovaného) je členom dozornej rady tejto spoločnosti. Spoločnosť I. C..A., v ktorej ako komanditista pôsobí žalovaný, je jedným z troch akcionárov spoločnosti E., Q.A... Z potvrdenia o hotovostnom vklade zo dňa 11.06.2013 zistil, že žalovaný previedol na bankový účet žalobcu sumu 25.000,- eur s poznámkou „pôžička na dom splatná do 31.12.2014“. Predmetné potvrdenie bolo následne preškrtnuté s dopísanou poznámkou „vrátené“. Z e-mailu žalobcu adresovaného žalovanému týkajúceho sa pôžičky zo dňa 10.06.2013 vyplýva, že žalobca zaslal žalovanému podľa dohody číslo osobného účtu vedeného v SLSP, a.s. pre zaslanie dohodnutej pôžičky vo výške 25.000,- eur s tým, že uvedenú sumu podľa dohody vráti najneskôr v priebehu roka 2014. Z e-mailovej komunikácie vyplýva, že žalobca oznámil žalovanému úhradu s tým, že „zajtra by mu to malo cinknúť“, pričom z detailu obrátu zo dňa 11.08.2015 je zrejmé, že z účtu vedeného v SLSP, a.s. č. A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX (patriaceho manželke žalobcu) bola na účet žalovaného uhradená suma 25.000,- eur. Z potvrdenia Tatra banky, a.s. zo dňa 28.01.2020 a 25.09.2019 vyplýva, že za obdobie od 01.02.2008 do 28.11.2008 žalovaný vybral zo svojho účtu celkom sumu vo výške 688.000,- Sk a za obdobie od 08.01.2009 do 30.04.2014 celkom sumu 213.649,81 eur. Z výberov z Raiffeisenbank vyplýva, že žalovaný vybral zo svojho účtu za obdobie od 31.05.2010 do 30.11.2011 celkom sumu 28.000,- eur. Z účtovnej závierky spoločnosti I. C..A. ku dňu 31.12.2015 zistil, že spoločnosť I. C..A. mala za rok 2015 zisk vo výške 129.449,- eur. Z dohody zo dňa 14.10.2008 vyplýva, že žalobca uzatvoril so spoločnosťou Y. W. A..P..U. dohodu na výstavbu hrubej stavby rodinného domu za cenu 1.650.000,- Sk. Z kúpnej zmluvy zo dňa 05.12.2008 mal za preukázané, že žalobca uzatvoril zmluvu s M. N. K., predmetom ktorej bol predaj bytu č. 7 na P. F. v Košiciach vrátane spoluvlastníckeho podielu k spoločným častiam a spoločným zariadeniam domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemkom, na ktorých je bytový dom postavený za kúpnu cenu 1.385.000,- Sk. V potvrdení o poskytnutí úveru č. 5043684097 zo dňa 30.08.2016 banka SLSP, a.s. potvrdila, že poskytla žalobcovi úver vo výške 24.000,- eur na základe uzatvorenej úverovej zmluvy zo dňa 21.06.2013 s mesačnou splátkou vo výške 317,35 eur, pričom ku dňu 30.08.2016 predstavoval zostatok pohľadávky banky sumu 18.914,68 eur. Z kúpnej zmluvy zo dňa 24.07.2015 zistil, že manželka žalobcu M. K. B. uzatvorila zmluvu s O. A. a L. A., predmetom

ktorej bol predaj bytu č. 23 na ulici L. G. v Košiciach vrátane spoluvlastníckeho podielu k spoločným časťam a spoločným zariadeniam domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku, na ktorom je bytový dom postavený za kúpnu cenu 65.000,- eur. Zo zmluvy o poskytnutí úveru na bývanie zo dňa 10.08.2016 vyplýva, že žalobca a jeho manželka uzatvorili s ČSOB, a.s. zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru na účel splatenia skôr poskytnutého úveru v inej banke + rekonštrukcia v sume 70.000,- eur na dobu 21 rokov do 15.02.2038 s výškou mesačnej splátky 323,99 eur k 15. dňu v mesiaci. Z ročného zúčtovania preddavkov na daň za rok 2015 a 2017 a potvrdenia o zdaniteľných príjmoch fyzickej osoby zo závislej činnosti za rok 2016 a 2018 vyplýva, že žalobcovi boli zo spoločnosti E., Q..A.. vyplatené príjmy v hrubom za rok 2015 vo výške 104.499,78 eur, za rok 2016 vo výške 216.421,14 eur, za rok 2017 vo výške 198.702,64 eur a za rok 2018 vo výške 58.027,46 eur. Z emailu adresovaného žalovaným žalobcovi dňa 05.05.2016 vyplýva, že žalovaný písal žalobcovi text v znení „všetko je predané, možno to časovo vyjde tak, že nebudem musieť na zaplatenie vo Viedni brať prekleňovací úver“.

7. Vec posúdil právne podľa ust. čl. 7 ods. 1 oddielu 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, § 13 a § 14 C.s.p., § 517 ods. 1 a 2, § 563, § 657 a § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

8. Vo vzťahu k námietke nedostatku právomoci slovenských súdov konať v predmetnej veci (vznesenej žalovaným) uviedol, že nariadenie Brusel I bis rozdeľuje typy právomocí na všeobecnú, osobitnú (alternatívnu), špeciálnu, výlučnú a určenú dohodou účastníkov právneho vzťahu, pričom všeobecné určenie právomoci je základom systému a osobitné právomoci sa uplatnia len ako odchýlky od základnej zásady, a teda sa musia vykladať reštriktívne. Osobitná právomoc popri všeobecnom kritériu bydliska žalovaného v členskom štáte predstavuje alternatívu, ktorá umožňuje žalobcovi zvoliť si, či podá žalobu na súde štátu odlišného od štátu žalovaného. Tieto právomoci odrážajú zásadu efektívneho vedenia konania a sú opodstatnené len v prípadoch, keď v súvislosti s konaním existuje dostatočná väzba medzi sporom a súdom, na ktorý sa má podať žaloba, a to z hľadiska vykonávania dôkazov alebo vedenia konania, alebo s cieľom zabezpečiť lepšiu ochranu záujmov účastníkov, proti ktorým konanie smeruje. S poukazom na uvedené preto ustálil, že nakoľko je predmetom konania nárok žalobcu na zaplatenie sumy 52.000,- eur titulom nevrátenia poskytnutej pôžičky, tak pre určenie právomoci je nepodstatné, kde má žalovaný bydlisko. Keď sa potom peňažná transakcia realizovala na území Slovenskej republiky, resp. v banke pôsobiacej a majúcej sídlo na území Slovenskej republiky, tak je daná právomoc slovenského súdu na prejednanie veci v zmysle čl. 7 bod 1 oddielu 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, keď v danom prípade ide o nárok uplatnený v súvislosti s miestom plnenia v Slovenskej republike, pričom miestom, kde malo dôjsť ku skutočnosti, ktorá by mala zakladať nárok žalobcu, bol bankový účet žalobcu vedený v ČSOB, a.s., t.j. na území Slovenskej republiky, z ktorého bola platba, ktorej sa konanie týka, poukázaná na účet žalovaného vedený v Tatra banke, a.s. taktiež na území Slovenskej republiky, pričom relevantným je práve účet žalovaného. Miestnu príslušnosť potom ustálil na základe prechodného pobytu žalovaného nahlásenú v Registri obyvateľov SR na adrese F. X.

9. Súd prvej inštancie vysvetlil, že predpokladom úspechu v sporovom konaní je unesenie dôkazného bremena na tvrdené skutočnosti, pričom dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností nesie tá strana sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Nesplnenie dôkaznej povinnosti má za následok neunesenie dôkazného bremena, ktorým sa rozumie procesná zodpovednosť strany za to, že jej tvrdenia neboli preukázané, a preto muselo byť rozhodnuté v jej neprospech. Ďalej vyložil, že zmluvou o pôžičke veriteľ prenecháva dlžníkovi druhovo určené veci a dlžník sa zaväzuje vrátiť veriteľovi veci rovnakého druhu (spravidla peniaze). Podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke sú prenechanie vecí veriteľom dlžníkovi, povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu, vymedzenie požičiavaných vecí a dočasnosť zmluvy, pričom sa jedná o konsenzuálnu zmluvu, pri ktorej sa vyžaduje reálne odovzdanie druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi. V súdnom konaní sa preto od veriteľa, ktorý žaluje na splnenie dlhu zo zmluvy o pôžičke, vyžaduje nielen preukázanie konsenzu veriteľa a dlžníka o uzavretí zmluvy o pôžičke, ale aj preukázanie prenechania druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi.

10. V tejto súvislosti poukázal na argumentáciu žalovaného, ktorý tvrdil, že platba zo dňa 12.04.2016 predstavovala spolu s ostatnými platbami prichádzajúcimi na jeho účet z účtu žalobcu vrátenie splátok pôžičiek, ktoré mal žalobcovi v priebehu niekoľkých rokov opakovane požičať, a to v celkovej výške 235.132,15 eur za obdobie od 22.10.2008 do 10.12.2015. Malo sa jednať o pôžičky zo dňa 22.10.2008 vo výške 245.000,- Sk (8.132,51 eur), zo dňa 07.04.2010 vo výške 20.000,- eur, zo dňa 24.05.2010 vo výške 15.000,- eur, zo dňa 27.05.2010 vo výške 8.000,- eur, zo dňa 19.06.2010 vo výške 8.000,- eur, zo dňa 08.12.2011 vo výške 15.000,- eur, zo dňa 06.02.2012 vo výške 10.000,- eur, zo dňa 11.10.2012

vo výške 5.000,- eur, zo dňa 25.10.2012 vo výške 10.000,- eur, zo dňa 05.12.2012 vo výške 5.000,- eur, zo dňa 19.12.2012 vo výške 10.000,- eur, zo dňa 21.01.2013 vo výške 5.000,- eur, zo dňa 17.05.2013 vo výške 10.000,- eur, zo dňa 27.05.2013 vo výške 5.000,- eur, dňa 18.08.2013 vo výške 7.000,- eur, zo dňa 05.11.2013 vo výške 10.000,- eur, zo dňa 06.03.2014 vo výške 7.000,- eur, zo dňa 03.04.2014 vo výške 7.000,- eur, zo dňa 16.08.2014 vo výške 10.000,- eur, zo dňa 01.12.2014 vo výške 8.000,- eur, zo dňa 02.01.2015 vo výške 15.000,- eur, zo dňa 12.04.2015 vo výške 9.000,- eur, zo dňa 22.07.2015 vo výške 8.000,- eur, zo dňa 30.10.2015 vo výške 10.000,- eur a zo dňa 10.12.2015 vo výške 10.000,- eur. Na preukázanie svojich tvrdení predložil potvrdenia z Tatra banky, a.s., výbery z Raiffeisenbanky, prezenčné listiny zo zasadnutí, faktúry za ubytovanie a prihlášky na konferencie preukazujúce, že v rozhodnom čase sa nachádzal na východnom Slovensku, ako aj výpovede svedkov B. B. a O.. E. O., O.. v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 22C/71/2018.

11. Súd prvej inštancie s poukazom na uvedené vyhodnotil, že samotnú skutočnosť, že žalovaný mal dostatok prostriedkov na to, aby takéto sumy mohol prípadne žalobcovi poskytnúť ako pôžičku, nepovažoval za spornú, keďže z potvrdení je zrejmé, že za obdobie od 01.02.2008 do 28.11.2008 a 08.01.2009 až 30.04.2014 žalovaný vybral zo svojho účtu vedeného v Tatra banke, a.s. celkom sumu 236.487,22 eur (688.000,- Sk + 213.649,81 eur) a z účtu v Raiffeisenbank za obdobie 31.05.2010 až 30.11.2011 celkom sumu 265.599,- eur (28.000,- eur + 237.599,- eur). Uvedené ale podľa súdu prvej inštancie automaticky neznamená, že žalovaný poskytol žalobcovi ním tvrdené pôžičky. V konaní však bola podľa súdu prvej inštancie preukázaná len existencia pôžičky vo výške 25.000,- eur, ktorá ani nebola medzi stranami sporná, a existenciu ktorej potvrdzuje aj e-mailová správa medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 10.06.2013. Vo vzťahu k ostatným žalovaným tvrdeným pôžičkám uviedol, že skutočnosť, že žalovaný vyberal v rozhodnom období zo svojho účtu vedeného v Tatra banke, a.s. alebo Raiffeisenbank finančné prostriedky vo vysokých sumách, ako aj to, že sa v ním uvádzaných termínoch poskytnutia jednotlivých pôžičiek nachádzal na východnom Slovensku za účelom účasti na konferencii či zasadnutí Krajskej členskej základne Košického kraja ešte neznamená, že medzi ním a žalobcom došlo k stretnutiu, na ktorom by boli odovzdané finančné prostriedky titulom existencie ústnej zmluvy o pôžičke. Poukázal na výpoveď svedkov B. B. a O.. E. O., O., ktorí síce potvrdili v dvoch prípadoch odovzdanie obálky s finančnými prostriedkami žalovaným žalobcovi, a to svedkyňa O. deň po svadbe žalobcu na raňajkách v hoteli, ako aj na svadbe sestry žalobcu v čase, keď ich žalobca išiel odprevadiť z bytu von a svedok B. B. deň po svadbe žalobcu na raňajkách v hoteli a v roku 2013 na návšteve v Košiciach, avšak z týchto výpovedí podľa názoru súdu prvej inštancie nevyplýva, či skutočne išlo o pôžičku medzi žalobcom a žalovaným, v akej sume mala byť suma žalobcovi požičaná a ani kedy bol dohodnutý termín vrátenia finančných prostriedkov. Svedok B. v rámci svojej výpovede uviedol, že deň po svadbe žalobcu na raňajkách sa žalobca so žalovaným vzdialili od stola, svedok sa išiel za nimi pozrieť a videl ako žalovaný dáva peniaze s obálkou žalobcovi, avšak pri komunikácii ohľadom týchto peňazí nebol a žalovaný mu len spomínal, že chce žalobcovi niečo dať, pričom následne sa opravil, že „požičkať“. Rovnako aj v roku 2013 odovzdal na návšteve v Košiciach žalovaný žalobcovi obálku s peniazmi. Svedok potvrdil, že mu žalobca nepovedal, na čo boli peniaze určené, myslel si, že na stavbu domu. Svedok B.Á. B. ďalej vo svojej výpovedi nespomenul žalovaným tvrdenú pôžičku zo dňa 10.12.2015 v sume 10.000,- eur, hoci podľa tabuľky predloženej žalovaným mal byť pri poskytnutí tejto pôžičky prítomný. Obdobne svedkyňa O.Q. pri svojej výpovedi vo vzťahu k dvom prípadom odovzdania obálok žalobcovi s peniazmi od žalovaného uviedla, že sa malo jednať o pomoc pre žalobcu. Dospel potom k záveru, že svedecké výpovede nepotvrdzujú existenciu žalovaným tvrdených pôžičiek a ani ich výšku. Skonštatoval ešte, že ak by aj mal za preukázanú existenciu pôžičiek v prípadoch uvádzaných svedkami, tak tieto by nepredstavovali celkovú sumu 230.000,- eur. Poukázal ešte v tejto súvislosti na nespornú pôžičku vo výške 25.000,- eur, pri ktorej žalovaný urobil všetko pre to, aby z hotovostného vkladu na účet žalobcu bolo zrejmé, že sa jedná o pôžičku a dokonca bola zrejmá aj jej splatnosť. Obranu žalovaného, že týmito údajmi označil platbu na pokyn zamestnankyne banky vyhodnotil ako účelovú a nehodnovernú.

12. Následne vyhodnotil, že žalovaný jednoznačne preukázal, že z jeho účtu bola dňa 12.04.2016 realizovaná platba v prospech žalovaného vo výške 52.000,- eur, ktorá bola riadne označená ako pôžička, čo preukazuje konsenzus medzi stranami sporu, že platba súvisí so zmluvou o pôžičke, kde veriteľom z pôžičky bol žalobca a dlžníkom žalovaný. Keďže Občiansky zákonník nepredpisuje pre uzatvorenie zmluvy o pôžičke osobitnú formu, na preukázanie skutočnosti, že žalobca sumu 52.000,- eur žalovanému požičal, bolo preto postačujúce riadne označenie bezhotovostného prevodu v spojení so skutočnosťou, že žalovaný preukázateľne dával dohromady peňažné prostriedky a realizoval kúpu nehnuteľností v Rakúsku, kde kupujúcim bola spoločnosť I., C..A., v ktorej je žalovaný komanditistom. Samotná skutočnosť, že žalovaný v tom období zvažoval financovanie prostredníctvom prekleňovacieho

úveru, vyplýva aj z emailu zo dňa 05.05.2016, ktorý žalovaný adresoval žalobcovi. Súd prvej inštancie nespochybnil, že žalovaný mal v tom čase dostatok peňažných prostriedkov, aby spolu s peňažnými prostriedkami spoločnosti I., C..A., prípadne s prostriedkami získanými z predaja bytov v Nemecku, prípadne speňažením iného hodnotného majetku na to, si mohol zaobstarat' byty v Rakúsku, avšak uvedené nepreukazuje, že žalovaný nemal žiaden dôvod požičovať si peniaze, keďže skutočnosť, že aj bonitní kupujúci realizujú kúpu nehnuteľností prostriedkami z úveru nie je nezvyčajnou, obzvlášť nie, ak obstaranie takýchto prostriedkov nie je spojené so žiadnymi nákladmi, keďže podľa tvrdenia žalobcu poskytnutých 52.000,- eur malo predstavovať bezúročnú pôžičku.

13. Neprijal argumentáciu žalovaného, že platbu 52.000,- eur vnímal ako splátku ním žalobcovi poskytnutej pôžičky, pretože poskytovanie hotovostných pôžičiek žalovaným žalobcovi nemal za preukázané. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalovaného, podľa ktorého nedáva logiku, aby mu žalobca na jednej strane bezúročne požičoval sumu 52.000,- eur a na druhej strane v tom istom období pracoval na žiadosti o poskytnutie úročeného hypotekárneho úveru vo výške 70.000,- eur, ktorý aj následne v mesiaci august 2016 žalobca čerpal. V tejto súvislosti uviedol, že z pohľadu predmetu sporu je relevantné to, či žalobca disponoval na svojom účte sumou 52.000,- eur, pričom vzťahy medzi žalobcom a žalovaným boli v tom čase nadštandardné, žalobca očakával, že sa stane členom predstavenstva spoločnosti E., Q..A., a že mu z toho budú plynúť materiálne výhody. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že suma 52.000,- eur mala byť splátkou skôr poskytnutých pôžičiek, podobne ako 27 splátok v sume 4.800,- eur, ako aj neoznačené platby vo výške 18.000,- eur a 10.000,- eur, uviedol, že uhrádzanie 27 splátok je medzi stranami sporné v inom konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 22C/71/2018, žalobca poskytnutie pôžičiek žalovaným popiera a žalovaný v tomto konaní poskytnutie akýchkoľvek pôžičiek nepreukázal. Vo vzťahu k neoznačeným platbám vo výške 18.000,- eur a 10.000,- eur z účtu žalobcu na účet žalovaného uviedol, že tieto platby nemali z pohľadu tohto konania vedeného vo vzťahu k bezhotovostnej platbe v sume 52.000,- eur zo dňa 12.04.2016 význam.

14. Žalobcovi priznal podľa ust. § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák. v spojení s § 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z. aj úrok z omeškania vo výške 5 % z dlžnej sumy od 17.07.2018. Pri ustálení prvého dňa omeškania vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný mal dňa 11.07.2018 vedomosť o výzve žalobcu, podľa ktorej mal plniť do troch pracovných dní. Lehota na plnenie uplynula dňom 16.07.2018 a nasledujúci deň sa žalovaný dostal do omeškania. Uzavrel, že nárok žalobcu mal za preukázaný a dôvodný, a preto jeho žalobe vyhovel.

15. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o jej výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

16. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p.. Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca uniesol dôkazné bremeno o existencii zmluvy o pôžičke. Poukázal na to, že žalobca na preukázanie existencie zmluvy o pôžičke medzi ním a žalovaným predložil len výpis z bankového účtu žalobcu, z ktorého je zrejme, že z bankového účtu žalobcu bol realizovaný prevod v sume 52.000,- eur v prospech bankového účtu žalovaného, pričom v časti poznámka pre príjemcu bolo uvedené „pôžička“. Vyjadril názor, že len samotný bankový prevod, ku ktorému poznámku „pôžička“ navyše uviedol sám žalobca bez preukázania ďalších skutkových okolností uzatvorenie zmluvy o pôžičke nemôže preukázať, ak navyše žalovaný opakovane uzatvorenie zmluvy o pôžičke rozporoval. V poznámke je pritom uvedené len všeobecne „pôžička“ a nie napríklad „poskytnutie pôžičky“. Navyše žalovaný ani nemal dôvod voči tejto kreditnej platbe namietat', keďže žalobca po vykonaní predmetného prevodu v apríli 2016 až do zaslania výzvy zo dňa 04.07.2018 nikdy vrátenie peňazí od žalovaného nežiadal a ani uzatvorenie údajnej zmluvy o pôžičke nespomínal. Zopakoval, že od žalobcu očakával splátky pôžičiek, a preto ak mu na účet prišla mimoriadna splátka vo výške 52.000,- eur, tak to bolo v súlade s jeho očakávaniami. Argumentoval, že súd prvej inštancie bol povinný skúmať, či došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy ust. § 657 Občianskeho zákonníka, najmä čo do preukázania zákonom predpokladaných náležitostí na vznik zmluvy. Ak sa potom žalobca domáhal voči žalovanému zaplataenia žalovanej sumy z titulu pôžičky a tvrdil, že táto suma súvisí s uzavretou zmluvou o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným, tak spočívalo na žalobcovi dôkazné bremeno o tomto tvrdení. Zhrnul, že existencia dohody strán o obsahu zmluvy o pôžičke podľa názoru žalovaného preukázaná nebola. V tejto súvislosti ešte skonštatoval, že ak žalobca síce preukáže, že poskytol žalovanému peniaze, avšak nepreukáže, že tým dôvodom, prečo má žalovaný peniaze vrátiť žalobcovi je bez akýchkoľvek pochyb práve pôžička, tak žalobný návrh, ktorým sa žalobca domáha vrátenia peňažnej sumy z dôvodu

pôžičky je potrebné v plnom rozsahu zamietnuť. Poukázal na výpoveď žalobcu na pojednávaní zo dňa 24.11.2020 a uviedol, že žalobcove tvrdenia sú navzájom odporujúce, keď na jednej strane žalobca uvádza, že splatnosť pôžičky nebola dohodnutá a na druhej strane žalobca na otázku, prečo žiadal pôžičku vrátiť po ukončení pracovného pomeru, tvrdil, že hrozilo uplynutie lehoty na vrátenie pôžičky, čo si vzájomne odporuje. Vyjadril názor, že ak splatnosť pôžičky nie je dohodnutá, tak nemôže hroziť uplynutie lehoty na jej vrátenie, nakoľko je na rozhodnutí veriteľa, kedy o jej vrátenie dlžníka požiada a až od tohto momentu začína plynúť premlčacia doba. V čase ukončenia pracovného pomeru v spoločnosti E., Q..A.. teda uplynutie lehoty na vrátenie pôžičky nemohlo hroziť, keďže táto bola údajne poskytnutá bez lehoty splatnosti. Ďalej poukázal na ďalšie tvrdenie žalobcu na predmetnom pojednávaní, kde uviedol, že žalovaný ho požiadal o pôžičku vo výške 52.000,- eur, keďže nemá prostriedky na nákup dvoch bytov vo Viedni, pričom žalovaný následne túto kúpu realizoval. V tejto súvislosti žalovaný skonštatoval, že žiadne byty vo Viedni neplánoval kupovať, nakoľko byt v rozhodnom čase plánovala kúpiť a následne aj kúpila spoločnosť I., C..A... Táto spoločnosť pritom kúpila vo Viedni len jeden byt a zároveň bolo podľa žalovaného v konaní preukázané, že spoločnosť disponovala dostatkom vlastných finančných prostriedkov na uhradenie kúpnej ceny za tento byt. V tejto súvislosti ešte uviedol, že v procese dokazovania je nutné skúmať, či medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke a či sú tvrdenia žalobcu o tejto skutočnosti hodnoverné a preukázané, a nie, či žalovaný predmetnú pôžičku potreboval alebo nepotreboval a na čo ju použil. Súdu prvej inštancie tiež vytkol, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a zmätočný, keďže sa nevysporiadal so zásadnou argumentáciou žalovaného spočívajúcou v tvrdení, že kauzálnym dôvodom predmetnej platby bola mimoriadna splátka pôžičiek, ktoré žalobca prijal od žalovaného v hotovosti v minulosti. Nestotožnil sa preto so záverom súdu prvej inštancie, ktorý v tejto súvislosti len odkázal na súdne konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 22C/71/2018, predmetom ktorého sú mesačné platby vo výške 4.800,- eur. Uviedol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/71/2018 sa žalobca domáha zaplata sumy 86.400,- eur z titulu bezdôvodného obohatenia a v tomto konaní sa žalobca domáha zaplata sumy 52.000,- eur s príslušenstvom z titulu pôžičky. Podľa žalovaného potom nie je možné v odôvodnení napadnutého rozsudku len odkázať na toto druhé konanie, ak žalovaný svoje tvrdenie o neexistencii konsenzuálneho uzatvorenia zmluvy o pôžičke v tomto konaní dôvodí aj tým, že mu žalobca 27 po sebe idúcich mesiacov poukazoval na jeho účet sumu 4.800,- eur. Súdu prvej inštancie vytkol záver, podľa ktorého platba súm 18.000,- eur a 10.000,- eur, smerujúcich z účtu žalobcu na účet žalovaného nemá z pohľadu tohto konania význam, s ktorým nesúhlasil. Skonštatoval, že platba vo výške 18.000,- eur bola na bankový účet žalovaného poukázaná v máji 2016, teda v mesiaci, ktorý nasledoval po mesiaci, v ktorom žalobca poskytol žalovanému údajnú pôžičku, ktorá je predmetom tohto konania. Poukázal v tejto súvislosti na výpoveď žalobcu na pojednávaní zo dňa 25.04.2022, kedy uviedol, že sumu 52.000,- eur začal súdne vymáhať v roku 2018, avšak vrátenia sumy 18.000,- eur, ktorú poukázal žalovanému na jeho bankový účet o mesiac neskôr, sa na súde nedomáhal, lebo ju považoval za premlčanú. Zopakoval, že žalobca žalovanému len uhradil mimoriadne splátky pôžičiek, a to dňa 20.05.2016 vo výške 18.000,- eur a dňa 06.12.2017 vo výške 10.000,- eur. Navyše sa so žalobcom v novembri 2015 dohodol, že ho ako nezamestnaného a zadlženého zamestná v spoločnosti E., Q..A.. za podmienky, že finančné prostriedky zarobené nad základnú mesačnú mzdu žalobca použije na vrátenie pôžičiek poskytnutých v minulosti žalovaným žalobcovi na stavbu rozostavaného domu, na živobytie jeho rodiny a na jeho neúspešné podnikanie v spoločnosti M., A..P..U... Z tohto dôvodu preto počnúc mesiacom september 2015 posielal žalobca zo svojho účtu v prospech bankového účtu žalovaného 27 po sebe idúcich mesiacov sumu 4.800,- eur s označením „splátka“. Uzavrel, že všetky tieto prevody vzájomne súvisia s prevodom sumy 52.000,- eur, lebo sú súčasťou prevodov dohodnutých pravidelných a mimoriadnych splátok pôžičiek poskytnutých zo strany žalovaného žalobcovi v minulosti.

17. K odvolaniu žalovaného sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že napadnutý rozsudok je zákonný, súd prvej inštancie sa v jeho odôvodnení riadne a veľmi dôsledne vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, vykonanými dôkazmi a vyjadreniami procesných strán, a preto navrhol, aby ho odvolací súd ako vecne správny potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Konštatoval, že žalovaný neunesol bremeno svojho tvrdenia, že suma 52.000,- eur, poukázaná žalobcom v prospech jeho bankového účtu s označením „pôžička“, bola len jednou zo splátok pôžičky, ktorú v minulosti poskytol žalobcovi. Poukázal na to, že súd ani v tomto konaní a ani v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/71/2018 neuveril tvrdeniam žalovaného o poskytnutí hotovostnej pôžičky žalobcovi v sume prevyšujúcej 230.000,- eur, pričom súd prvej inštancie sa aj dôsledne s touto argumentáciou žalovaného vysporiadal a dospel k rovnakému záveru ako súd v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/71/2018. Žalovaný pritom nebol takmer dva roky schopný odpovedať na základnú otázku žalobcu, kedy, kde a akým spôsobom mu mal v minulosti poskytovať pôžičky,

pričom pod argumentačným tlakom vyfabuloval akúsi tabuľku evidencie pôžičiek, ktorá napokon vôbec nekorešpondovala s celkovou sumou žalovaným tvrdených poskytnutých pôžičiek. Nestotožnil sa so záverom žalovaného, že on (žalobca) si vo svojich výpovediach odporuje, keď konštatuje, že ak nebola dohodnutá lehota splatnosti pôžičky, nemôže žalobca tvrdiť, že hrozilo premlčanie pôžičky. Poukázal v tejto súvislosti na judikát R 28/1984, podľa ktorého, ak nie je určená lehota splatnosti pôžičky, premlčacia doba začína v takomto prípade plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k vzniku dlhu. Uzavrel, že argumentácia žalovaného je účelová, a že v podanom odvolaní neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozsudku.

18. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu zopakoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal existenciu zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným, pričom uvedená skutočnosť nemohla byť preukázaná tým, že žalovaný voči platbe po jej doručení nenamietal. Žalovaný priložil aj tabuľku všetkých platieb, ktoré žalobca v rozhodnom období poukazoval zo svojho bankového účtu v prospech bankového účtu žalovaného. Vo vzťahu k týmto platbám uviedol, že ich považuje za splátky pôžičiek, ktoré poskytol žalobcovi v rokoch 2008 až 2015. Vyjadril preto názor, že je len málo mysliteľné, že by dlžník posielal na bankový účet svojho veriteľa 27 po sebe idúcich mesiacov sumu 4.800,- eur s poznámkou „splátka“, tiež mimoriadne splátky vo výške 52.000,- eur, 10.000,- eur a 18.000,- eur a následne bude dlžník s časovým odstupom tvrdiť, že sa o splátky pôžičky veriteľovi nejednalo, tieto platby posielal veriteľovi na jeho bankový účet len omylom a bez právneho dôvodu a dlžník by tieto už zaplatené splátky pôžičiek účelovo od veriteľa žiadal vrátiť späť z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalobca teda týmito 27 splátkami uhradil v prospech bankového účtu žalovaného spolu sumu 129.600,- eur, avšak v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/71/2018 sa domáha len vrátenia sumy 86.400,- eur, nakoľko zvyšok zaplatených splátok už je premlčaných, pričom vrátenia súm 10.000,- eur a 18.000,- eur sa ani nedomáha. V ostatnom už len žalovaný odkázal na svoje tvrdenia uvedené v podanom odvolaní.

19. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného skonštatoval, že žalovaný jednoznačne preukázal prijatie finančných prostriedkov žalobcom a nikdy v minulosti nerozporoval uvedený titul „pôžička“. Mal za to, že v konaní preukázal, že obdobný spôsob poskytovania pôžičiek sa uskutočnil aj medzi žalobcom a dlžníkom Y. O. a rovnaký postup uskutočnil v minulosti aj žalovaný voči žalobcovi. Poukázal na výpovede svedkov v konaní pod sp. zn. 22C/71/2018, vo vzťahu ku ktorým žalobca uviedol, že sa jedná o účelových svedkov. Družka žalovaného svedčila o poskytnutí jednej pôžičky v odlišný deň, ako to uvádzal žalovaný a nevedela uviesť ani sumu pôžičky. Brat žalovaného vo svojej výpovedi uviedol poskytnutie jednej pôžičky, avšak nevedel uviesť sumu pôžičky, pričom ďalšiu pôžičku, ktorej mal byť podľa tvrdenia žalovaného svedkom, vôbec neuviedol. Ustálil, že výpovede týchto svedkov teda vôbec nepreukázali tvrdenia žalovaného o poskytnutí pôžičky, či pôžičiek žalobcovi. Záverom uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza nové skutkové tvrdenia, ktoré neuviedol na súde prvej inštancie, a preto by na ne odvolací súd nemal prihliadnuť. Navrhol ale, aby odvolací súd vykonal dôkaz o tom, kto zadal trvalý príkaz na odpis sumy 4.800,- eur z bankového účtu žalobcu na bankový účet žalovaného. Vyjadril názor, že predmetná suma je totožná s financovaním superhrubej mzdy pracovného pomeru žalovaného ako montéra okien za minimálnu mzdu spoločnosti v Rakúsku jeho známeho za účelom získania dôchodku v Rakúskej republike v sume 1.800,- eur mesačne, ktorú mal odovzdávať svojmu zamestnávateľovi a žiadnu prácu nemal vykonávať. Ďalšia časť vo výške 3.000,- eur mesačne mala byť odovzdávaná vysokému štátnemu úradníkovi Ministerstva dopravy, od ktorého spoločnosť E. Q..A.. získala poverenie bez výberového konania a časového obmedzenia na výkon poverenej technickej služby technickej kontroly, čím mala spoločnosť získať neoprávnené výhody vo svoj prospech. Záverom ešte uviedol, že jeho pracovný pomer v spoločnosti E. Q..A.. skončil okamžitým skončením pracovného pomeru a to z dôvodu hrubého porušovania Zákonníka práce práve voči žalobcovi zo strany spoločnosti E. Q..A.. ako zamestnávateľa.

20. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a prejednal odvolanie žalovaného na odvolacom pojednávaní (ust. § 384 ods. 1 a § 385 ods. 1 a 2 C.s.p.), na ktorom za účasti žalovaného a jeho právnej zástupkyne a v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorí vyjadrili súhlas s pojednávaním v ich neprítomnosti, v potrebnom rozsahu zopakoval dokazovanie. Vychádzal z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie a z ním ustálených a preukázaných skutočností, pričom právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že majú vedomosť o všetkých listinných dôkazoch založených v spise, a nežiadajú ich oboznamovať čítaním. Na odvolacom pojednávaní zotrvali na svojich argumentoch z odvolania a žiadali napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť.

21. Na pojednávaní dňa 20.02.2025 právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že žalobca sa od žalovaného domáhal rôznych peňažných súm v troch konaniach, pričom v jednom konaní sa domáhal

zaplatenia 82.900,- eur tvrdiac, že žalovaný uskutočňoval výbery z účtu žalobcu bankomatovou kartou. V tomto konaní už bolo rozhodnuté o zamietnutí žaloby a rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co/178/2022 zo dňa 26.09.2024. V ďalšom konaní sa domáhal od žalovaného zaplatenia 86.400,- eur s prísľušenstvom, v ktorom sa jednalo o mesačné prevody z účtu žalobcu na účet žalovaného vo výške 4.800,- eur, pričom aj táto žaloba bola zamietnutá a tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu pod sp. zn. 9Co/57/2021 zo dňa 27.10.2022. Predmetné rozsudky založila právna zástupkyňa žalovaného do spisu.

Právna zástupkyňa ďalej uviedla, že v tomto konaní sa žalobca domáha zaplatenia sumy 52.000,- eur, avšak zaplatenia súm 10.000,- eur a 18.000,- eur sa už od žalovaného nedomáha. Žalobca samotné uzavretie zmluvy o pôžičke so žalovaným nepreukázal a počas konania sa ani nevedel vyjadriť, kedy a akým spôsobom mala byť takáto zmluva o pôžičke medzi stranami sporu uzavretá. Prevod predmetnej sumy z účtu žalobcu na účet žalovaného je jediný dôkaz, ktorý žalobca predložil, avšak tento prevod je potrebné posudzovať v kontexte s ďalšími prevodmi z účtu žalobcu na účet žalovaného, ktoré žalobca buď označil ako „splátka“ alebo „pôžička“ alebo neoznačil vôbec a niektoré sumy zažaloval a niektoré od žalovaného vôbec nežiadal. Mala za to, že žalovaný preukázal aj dostatok finančných prostriedkov spoločnosti I., C.A.. na kúpu bytu vo Viedni. Vyjadrila preto názor, že žalobcovi nemôže byť voči žalovanému prísúdená suma 52.000,- eur titulom vrátenia pôžičky. Žalovaný vo svojej výpovedi na tomto pojednávaní skonštatoval, že žiadna pôžička neexistovala a jednalo sa len o ďalšiu mimoriadnu splátku pôžičky, ktoré žalovaný počas rokov 2008 až 2015 žalobcovi poskytol, a to v celkovej výške cca 230.000,- eur. Poukázal na to, že o údajnej pôžičke sa dozvedel až cca tri mesiace po tom, čo žalobca odišiel z jeho firmy, v ktorej bol zamestnaný a vyzval ho na údajné vrátenie pôžičky, pričom on od počiatku poskytnutie pôžičky rozporoval. Na otázku členky senátu ohľadom motívu, pre ktorý podal žalobca celkom tri skutkovo obdobné žaloby voči nemu, žalovaný uviedol, že sa tak stalo až keď už žalobca nepracoval v spoločnosti E., Q..A... Za motív považoval, že sa žalobca nedokázal uplatniť v tejto spoločnosti, po skončení pracovného pomeru už nemal pravidelný príjem, mal problém dostávať dom a chcel sa žalovanému pomstiť.

22. Následne odvolací súd výzvou zo dňa 20.02.2025 upovedomil v súlade s ust. § 382 C.s.p. procesné strany o tom, že v prejednávanej veci zvažuje vzhľadom na vykonané dokazovanie použitie ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, ktoré pri doterajšom rozhodovaní neboli použité a vyzval ich, aby sa k možnému použitiu ustanovení § 541 a nasl. Občianskeho zákonníka vyjadrili.

23. K predmetnej výzve sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalobca, ktorý úvodom zopakoval, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a žalobu za dôvodnú, keďže preukázal, že v prospech bankového účtu žalovaného poukázal sumu 52.000,- eur titulom pôžičky. Poukázal na to, že žalovaný prijatie tejto platby nerozporuje a nepovažuje ju ani za mylnú platbu. Vo vzťahu k argumentácii, že sa malo jednať len o splátku pôžičky, ktorú mal predtým poskytnúť žalovaný žalobcovi v hotovosti v sume 230.000,- eur, uviedol, že sa s ňou už vyčerpávajúco vysporiadal súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Žalobca zároveň v predmetnom podaní reagoval aj na vyjadrenia žalovaného na odvolacom pojednávaní zo dňa 20.02.2025 vo vzťahu k motívu žalobcu na podanie troch žalôb voči žalovanému, pričom tvrdenia žalovaného označil za nepreukázané. Zopakoval, že žalovaný ho zlákal, aby sa zamestnal v spoločnosti E. Q..A.. s prísľubom nadštandardného zárobku a ďalších benefitov, na čo sa žalobca spolu s rodinou presťahoval zo zariadeného domu v Košiciach do štvorizbového bytu žalovaného v Bratislave. Žalovaný však nedodržal žiadne svoje prísľuby a len sa obohacoval na úkor žalobcu. Žalovaný následne svoju argumentáciu založil na absurdnom výmysle, že žalobcovi v minulosti poskytol v hotovosti pôžičku prevyšujúcu 230.000,- eur, ktorú mu mal žalobca údajne takto splácať. Zdôraznil, že súdy tejto argumentácii žalovaného neuverili v ostatných konaniach, ako ani súd prvej inštancie v tomto konaní. Zopakoval, že svoj pracovný pomer v spoločnosti E. Q..A.. ukončil sám okamžitým skončením pracovného pomeru. Napokon označil za nepravdivé tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca mal problém dostávať dom. Vo vzťahu k tomuto tvrdeniu uviedol, že jeho rodinný dom je dokončený už niekoľko rokov. Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a priznal mu proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

24. K výzve odvolacieho súdu sa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vyjadril aj žalovaný, ktorý uviedol, že žalobca mal právny dôvod na to, aby v prospech jeho bankového účtu poukázal sumu 52.000,- eur, a preto sa nemôže jednať o plnenie bez právneho dôvodu. Zotrvával na svojich predošlých vyjadreniach, že sumy odpisované v období od 15.12.2015 do 19.02.2018 z bankového účtu žalobcu v prospech bankového účtu žalovaného boli dohodnutými splátkami pôžičiek, ktoré žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako dlžníkovi v minulosti v období od 22.10.2008 do 10.12.2015. Kompletnú dokumentáciu k týmto pôžičkám už nemá, pretože žalobca mu ich priebežne počnúc dňom

15.12.2015 bez akýchkoľvek výhrad splácal ako v riadnych mesačných splátkach po 4.800,- eur, tak aj v mimoriadnych splátkach. Vo vzťahu k pravidelným mesačným platbám vo výške 4.800,- eur s označením „splátka“ uviedol, že týmito každomesačnými splátkami poukázal žalobca žalovanému spolu sumu vo výške 129.600,- eur. Celú túto sumu po ukončení pracovného pomeru so spoločnosťou E. Q..A.. žalobca označil za údajné bezdôvodné obohatenie, avšak v súdnom spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22C/71/2018 žiadal žalovaného nie o vydanie sumy 129.600,- eur, ale len o vydanie sumy 86.400,- eur. Zhrnul, že ak žalobca pravidelne každý mesiac viac ako dva roky posielal žalovanému na jeho bankový účet peniaze vo výške 4.800,- eur s poznámkou pre prijímateľa „splátka“, tak týmto právnym dôvodom bolo splácanie pôžičiek, ktoré žalovaný poskytol žalobcovi. Ďalej argumentoval, že dňa 20.05.2016 a dňa 06.12.2017 boli z bankového účtu žalobcu v prospech bankového účtu žalovaného poukázané sumy 18.000,- eur a 10.000,- eur, pričom v poznámke pre prijímateľa nebolo uvedené nič. Vrátania týchto súm sa žalobca od žalovaného nikdy nedomáhal. Vyjadril preto názor, že dôvodom poukázania týchto súm na jeho bankový účet bolo splácanie pôžičiek, ktoré žalovaný poskytol žalobcovi v minulosti, pričom sa v tomto prípade jednalo o mimoriadne splátky pôžičiek, ktoré žalobca mohol zrealizovať z dôvodu, že mu spoločnosť E. Q..A.. vyplatila v tomto čase mimoriadne odmeny. Vyvodil, že suma 52.000,- eur nebola na bankový účet žalovaného poukázaná žalobcom ani z dôvodu pôžičky údajne poskytnutej žalobcom žalovanému, ani bez právneho dôvodu, ale jednalo sa o mimoriadnu splátku pôžičiek, ktoré žalovaný poskytol žalobcovi v minulosti v období od 22.10.2008 do 10.12.2015.

Vo vzťahu k posúdeniu sumy 52.000,- eur ako plneniu bez právneho dôvodu vzniesol žalovaný námietku premlčania podľa ust. § 107 ods. 1 Obč. zák.. Uviedol, že žalobca odo dňa 12.04.2016 vedel, že došlo k odpísaniu sumy 52.000,- eur z jeho bankového účtu, a že táto suma bola odpísaná v prospech bankového účtu žalovaného. Mal za to, že žalobca v danom čase musel vedieť, že neexistuje žiadna zmluva o pôžičke medzi ním ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, lebo sám žalobca v konaní nevedel uviesť, kedy, kde a akým spôsobom mala byť táto zmluva o pôžičke uzatvorená, a preto musel vedieť, že na zaslanie týchto peňazí nebol právny dôvod. Na základe uvedeného preto skonštatoval, že v takom prípade by sa žalovaný bezdôvodne obohatil dňa 13.04.2016, kedy bola na jeho bankový účet táto suma pripísaná a týmto dňom začala plynúť premlčacia doba dvoch rokov. Keď bol potom návrh žalobcu na vydanie platobného rozkazu Okresnému súdu v Banskej Bystrici doručený dňa 03.08.2018, tak by sa vrátenia tejto sumy domáhal až po uplynutí subjektívnej premlčacej doby dvoch rokov. Mal za to, že došlo aj k premlčaniu úrokov, keďže tieto sú príslušenstvom pohľadávky podľa ust. § 121 ods. 3 Obč. zák.. Odvolaciemu súdu preto navrhol, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu žalobcu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

25. K vyjadreniu žalovaného sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že k okolnostiam pôžičky sa už jasne vyjadril, pričom nemal pochybnosti o uzatvorenej dohode o pôžičke so žalovaným, keď obdobným spôsobom mu predtým žalovaný požičal sumu 25.000,- eur. Poukázal na to, že žalovaný prvýkrát poprel uzatvorenie zmluvy o pôžičke až listom zo dňa 10.07.2018, a teda až od tohto dňa mohol žalobca nadobudnúť subjektívne presvedčenie o bezdôvodnom obohatení. Žalovaný pritom podľa žalobcu ani nepreukázal, že by ešte pred doručením tohto listu žalobcu upovedomil o tom, že pôžičku neuznáva, teda, že žalobcom poskytnutá platba nemá právny titul. Mal za to, že tento nárok preto nie je premlčaný. Ďalej namietal, že vznesenie námietky premlčania je prostriedkom procesnej obrany, ktorej uplatnenie podlieha sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania. Žalovanému predsa podľa žalobcu nič nebránilo v tom, aby námietku premlčania vzniesol z opatrnosti už v konaní pred súdom prvej inštancie. Ustálil, že nakoľko žalovaný v odvolacom konaní nepreukázal, že nový prostriedok procesnej obrany nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie bez svojej viny, tak táto námietka nemôže byť novotou v odvolacom konaní. Záverom ešte argumentoval, že vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko ju žalovaný vzniesol takmer po siedmych rokoch od začatia súdneho konania a bolo by mimoriadne nespravodlivé, ak by si súd osvojil nepoctivú obranu žalovaného a z tohto dôvodu by žalobcovi nepriznal žalobou uplatňovaný nárok, keď je nesporné, že žalobca žalovanému reálne poskytol sumu 52.000,- eur. V ostatnom už len žalobca zopakoval svoje predošlé vyjadrenia.

26. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniam žalobcu uviedol, že zamestnanie žalobcu v spoločnosti E., Q..A.. bolo výhodné, pretože mu v období od novembra 2015 do mája 2018 bola na jeho účet vyplatená mzda a odmeny spolu vo výške 407.008,46 eur, teda priemerne na jeden mesiac pripadala suma cca 13.130,- eur v čistom. Ak by aj zo sumy 407.008,46 eur odpočítal splátky pôžičiek, ktorými žalobca splácal pôžičky žalovanému ako veriteľovi, tak by mu pre jeho potrebu ostala spolu suma 200.408,46 eur, čo predstavuje sumu cca 6.465,- eur v čistom mesačne. Vo vzťahu k argumentácii

žalobcu o tom, že v prípade vznesenej námietky premlčania sa jedná o neprípustnú novotu v odvolacom konaní žalovaný uviedol, že túto námietku vzniesol až po výzve odvolacieho súdu v zmysle ust. § 382 C.s.p.. V tejto súvislosti konštatoval, že žalobca si v priebehu prvoinštančného konania nikdy svoj nárok neuplatňoval z titulu bezdôvodného obohatenia a nárok žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia neposudzoval ani súd prvej inštancie, a preto nemal žalovaný dôvod vznášať námietku premlčania súvisiacu s bezdôvodným obohatením. Keďže reagoval na výzvu odvolacieho súdu, tak len využil svoje procesné práva, ktoré mu vyplývajú z Civilného sporového poriadku, čo nie je podľa žalovaného možné považovať za konanie, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi.

27. Žalobca vo svojej reakcii na vyjadrenie žalovaného uviedol, že spôsob uzatvárania pôžičky bez písomného zmluvného dokumentu a s realizáciou prostredníctvom bankového prevodu s poznámkou „pôžička“ bol medzi stranami už overený a v praxi reálne uskutočnený v roku 2013 a 2016. Zopakoval, že tvrdeniam žalovaného o údajných pôžičkách poskytnutých žalobcovi v hotovosti v rozsahu prevyšujúcom 230.000,- eur chýba logika a nikdy mu neuveril žiadny súd. Rovnako zopakoval, že až z listu žalovaného zo dňa 10.07.2018 sa dozvedel o tom, že žalovaný existenciu pôžičky popiera. Ďalej namietal, že v konaní doteraz nebolo preukázané, že žalovaný je akcionárom spoločnosti E. Q..A. a E. A. Q..A. a aký rozsah akcií vlastní. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalovaného, že zamestnávanie žalobcu v spoločnosti E., Q..A. bolo výhodné, pretože ak by dosahoval príjem uvádzaný žalovaným, tak by sa nevozil v roku 2018 na Dacii Duster v nadobúdacej hodnote 11.000,- eur. Ďalej žalobca rozsiahlo opísal činnosť žalovaného, ktorou mal podľa tvrdení žalobcu okrádať spoločnosť E., Q..A. a rozsiahlo opísal ním tvrdenú nezákonnú činnosť spoločností E., Q..A. a E. A., Q..A... V ďalšom žalobca rozsiahlo opisoval spôsob, akým sa mal žalovaný podľa vyjadrení žalobcu nekalo obohacovať na úkor ich rodiny (tieto vyjadrenia žalobcu nemali bezprostredný súvis s prejednávanou vecou - poznámka odvolacieho súdu).

28. Na odvolacom pojednávaní dňa 22.05.2025 (vykonanom bez účasti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorí súhlasili s pojednávaním v ich neprítomnosti) právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že v konaní bolo preukázané, že sporná suma predstavuje vrátenie pôžičky zo strany žalobcu žalovanému. Zopakovala, že ak žalobca neprodukoval okrem bankového výpisu žiadne dôkazy o tom, že suma 52.000,- eur bola pôžičkou, už v deň, kedy sumu poslal na účet žalovaného musel vedieť, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, a preto je žalovaný nárok premlčaný. Na otázku členky senátu, ktorú konkrétnu pôžičku žalobca žalovanému prevodom uvedenej sumy vrátil, uviedol, že žalovaný žalobcovi poskytol mnoho pôžičiek, a preto nie je rozhodujúce, ktorú konkrétnu pôžičku žalobca týmto prevodom splácal, keďže celkovú poskytnutú sumu splácal postupne mesačnými prevodmi z účtov a v tomto prípade išlo o mimoriadnu splátku pôžičky. Žalovaný titulom záverečnej reči uviedol, že suma 52.000,- eur bola splátkou pôžičiek, ktoré žalobcovi od roku 2008 až do roku 2015 poskytol v celkovej výške 235.000,- eur. Mal za to, že svoje tvrdenia preukázal a žalobca, ktorý sa ho len snaží očierniť a ohovoriť, svoje tvrdenia nepreukázal.

29. Predmetom odvolacieho konania bolo na odvolanie žalovaného preskúmanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobcovi prisúdil voči žalovanému nárok na zaplatenie 52.000,- eur s príslušenstvom titulom pôžičky, ktorú žalobca žalovanému poskytol dňa 12.04.2016 prevodom zo svojho účtu na účet žalovaného, ale žalovaný nevrátil. Odvolací súd konštatuje, že v konaní nebolo sporné, že žalobca vykonal dňa 12.04.2016 prevod finančných prostriedkov vo výške 52.000,- eur zo svojho účtu na účet žalovaného a v poznámke k platbe uviedol „pôžička“. Sporným v konaní bolo, či žalobca týmto bankovým prevodom preukázal poskytnutie pôžičky žalovanému, a či žalovaný prevod tejto sumy dôvodne považoval za splátku resp. vrátenie časti pôžičky, ktorú v minulosti poskytol žalobcovi.

30. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že si osvojil všetky súdom prvej inštancie v konaní z listinných dôkazov zistené skutočnosti uvedené v bode 6. tohto rozsudku a rovnako súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný v konaní na svoje tvrdenia o tom, že žalobcovi pri rôznych príležitostiach poskytol okrem sumy 25.000,- eur viaceré pôžičky v hotovosti v súhrnnej výške prevyšujúcej sumu 230.000,- eur, a preto považoval žalobcom na jeho účet prevedenú sumu 52.000,- eur označenú ako pôžička za ďalšiu mimoriadnu splátku pôžičky (ktorú on poskytol žalobcovi), ktoré uvádzal v rámci svojej procesnej obrany, neuniesol dôkazné bremeno. I keď sa žalovaný v odvolaní a na odvolacom pojednávaní domáhal osvojenia si týchto jeho tvrdení o poskytovaní pôžičiek žalobcovi, ktoré už uviedol v konaní pred súdom prvej inštancie (a v odvolaní len zopakoval), pričom sa snažil odvolací súd svojimi tvrdeniami presvedčiť, že z v konaní produkovaných dôkazov vyplýva to, čo on tvrdí, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie uvádza, že žalovaný síce poskytovanie pôžičiek žalobcovi tvrdil, ale relevantnými dôkazmi nepreukázal. Súd prvej inštancie sa s touto obranou žalovaného podrobne vysporiadal v bode 40. napadnutého rozsudku, preto v žiadnom prípade nemôže obstať odvolacia námietka žalovaného, ktorou tvrdil nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a nevysporiadanie sa s jeho argumentom, že dôvodom prevodu zo dňa 12.04.2016 bola mimoriadna splátka pôžičiek, ktoré

od neho žalobca v minulosti prijal v hotovosti. Súd prvej inštancie predsa vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil z akých dôvodov túto obranu žalovaného neprijal. Odvolací súd s jeho závermi súhlasí a odkazuje na bod 40. napadnutého rozsudku, z ktorého vyplývajú všetky úvahy súdu prvej inštancie, hodnotenie žalovaným produkovaných dôkazov a závery z nich prijaté, ktoré si odvolací súd osvojuje. Uzatvára, že žalovaný poskytovanie hotovostných pôžičiek žalobcovi v období rokov 2008 až 2015 tvrdil, ale hodnoverne nepreukázal, a preto neobstojí ani jeho tvrdenie, že žalobcom na jeho účet prevedená suma 52.000,- eur predstavovala vrátenie časti pôžičky, ktorú on poskytol žalobcovi.

31. Za dôvodnú však vyhodnotil odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného, že žalovaný nepreukázal uzatvorenie zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu, na základe ktorej žalobca na účet žalovaného previedol sumu 52.000,- eur.

32. Podľa ust. § 657 Obč. zák. zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z uvedeného znenia zákonného ustanovenia vyplýva, že zmluva o pôžičke je neformálnym právnym úkonom a na jej vznik sa nevyžaduje písomná forma. Súd prvej inštancie správne vyložil, že podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke sú prenechanie vecí veriteľom dlžníkovi, záväzok dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu, vymedzenie požičiavaných vecí a dočasnosť zmluvy, pričom sa jedná o konsenzuálnu zmluvu, pri ktorej sa vyžaduje reálne odovzdanie druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi. Rovnako správne súd prvej inštancie vyložil obsah dôkaznej povinnosti veriteľa, keď uviedol, že v súdnom konaní sa od veriteľa, ktorý žaluje na splnenie dlhu zo zmluvy o pôžičke, vyžaduje nielen preukázanie konsenzu veriteľa a dlžníka o uzavretí zmluvy o pôžičke, ale aj preukázanie prenechania druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi. Odvolací súd dodáva, že aj zo súdnej praxe vyplýva, že dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia, že bola uzavretá zmluva o pôžičke, a že podľa nej bolo dlžníkovi plnené, spočíva na veriteľovi.

33. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne vysvetlil, že predpokladom úspechu v sporovom konaní je unesenie dôkazného bremena na tvrdené skutočnosti, pričom dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností nesie tá strana sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, a že nesplnenie dôkaznej povinnosti má za následok neunesenie dôkazného bremena, ktorým sa rozumie procesná zodpovednosť strany za to, že jej tvrdenia neboli preukázané. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať na už ustálenú judikatúru, týkajúcu sa povinnosti strán tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a ich dôkaznej povinnosti, ktorá je už notorieta, a podľa ktorej samotná skutočnosť, či strana v konaní vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jej povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Odvíja sa teda od hmotného práva. Skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Predpoklad, že v konaní rozhodujúce skutočnosti preukazuje iba žalobca, je teda mylný. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej - ktorej strany treba rešpektovať aj tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, teda, že z pravidla, že každý preukazuje iba svoje vlastné tvrdenia, existuje výnimka vychádzajúca z faktu, že po nikom nemožno spravodlivo požadovať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Je potom na žalovanom, aby preukázal skutočnosti vylučujúce žalobcom uplatnené právo, z čoho plynie, že dôkazné bremeno prechádza na protistranu, teda na žalovaného (v tejto súvislosti pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 81/2010 zo dňa 31.05.2010).

34. Taktiež Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 24/2019 zo dňa 09.06.2020 judikoval, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov poniesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo.

35. Po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že i keď súd prvej inštancie správne vysvetlil obsah dôkazného bremena a následky spojené s jeho neunesením, tento výklad aplikoval správne a presvedčivo iba vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného, keď po vyhodnotení ním predložených dôkazov prijal správny už vyššie uvedený záver, že žalovaný v rámci procesnej obrany nepreukázal, že žalobcovi v minulosti poskytol v hotovosti pôžičky v celkovej sume

prevyšujúcej 230.000,- eur, a preto ani jeho obrana, že na jeho účet žalobcom prevedená suma 52.000,- eur predstavovala splátku ním žalobcovi poskytnutej pôžičky nebola preukázaná. K tomuto správne mu záveru odvolací súd dopĺňa, že žalovaný teda právny dôvod uvedenej platby, ktorý tvrdil, nepreukázal. 36. Odvolací súd sa však nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca poskytnutie pôžičky žalovanému preukázal. S poukazom na výklad uvedený v bode 32. zdôrazňuje, že ak sa žalobca žalobou domáhal splnenia dlhu žalovaného zo zmluvy o pôžičke, bol povinný preukázať nielen skutočnosť, že žalovanému previedol na účet finančné prostriedky (táto skutočnosť bola preukázaná a nebola sporná), ale aj svoje tvrdenie, že so žalovaným uzavrel zmluvu o pôžičke, teda, že sa so žalovaným dohodol, že mu finančné prostriedky vo výške 52.000,- eur požičia a žalovaný sa zaviazal mu ich vrátiť. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia, že bola uzavretá zmluva o pôžičke, a že podľa nej žalovanému plnil, spočíva totiž na žalobcovi. Žalobca písomnú zmluvu o pôžičke nepredložil. V žalobe bez uvedenia bližších podrobností tvrdil, že so žalovaným uzavrel zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mu požičal žalovanú sumu. Žalovaný uzavretie zmluvy o pôžičke poprel a žalobca ani vo svojej výpovedi neuviedol rozhodujúce skutočnosti. Ohľadom zmluvy o pôžičke uviedol len toľko, že bola dohadovaná pár dní pred prevodom, a že na presný spôsob jej dohodnutia si už nepamätá, bolo to buď osobne alebo telefonicky. Ak potom súd prvej inštancie vyhodnotil, že označenie platby, ktorou žalobca previedol na účet žalovaného 52.000,- eur, ako pôžička, preukazuje konsenzus medzi stranami sporu, že platba súvisí so zmluvou o pôžičke, kde veriteľom z pôžičky bol žalobca a dlžníkom žalovaný, odvolací súd s týmto záverom nesúhlasí. Nespochybňuje pri tom, že žalobca previedol na účet žalovaného predmetné finančné prostriedky s úmyslom ich žalovanému požičať, a preto prevod označil ako pôžička, dospel však záveru, že samotné uzavretie zmluvy o pôžičke sa žalobcovi preukázať nepodarilo, keď neuviedol ani dátum jej uzavretia, nepamätal si, či strany uzavreli zmluvu o pôžičke osobne alebo telefonicky, uviedol len, že pôžička bola bezúročná a bez uvedenia lehoty splatnosti. Odvolací súd potom prijal záver, že za stavu, keď žalovaný uzavretie zmluvy o pôžičke poprel a uviedol svoje vlastné tvrdenia (i keď následne preukázané neboli), žalobca neunesol dôkazné bremeno a uzavretie zmluvy o pôžičke so žalovaným sa mu preukázať nepodarilo. Len samotné označenie platby ako pôžička (z vôle žalobcu, ktorý sám takto platbu označil) nepreukazuje konsenzus strán o tom, že uzatvárajú zmluvu o pôžičke.

37. V konaní nebolo sporné, že žalobca žalovanému previedol peňažné prostriedky vo výške 52.000 eur na účet. Odvolací súd však, vychádzajúc zo súdom prvej inštancie zistených skutočností, dospel k záveru, že žiadna zo strán neunesla dôkazné bremeno na svoje tvrdenia a hodnoverne nepreukázala právny dôvod tohto prevodu. Žalobca nepreukázal uzavretie zmluvy o pôžičke so žalovaným, a teda nepreukázal, že právnym dôvodom dlhu, ktorého zaplatenia sa od žalovaného domáha, je práve poskytnutie pôžičky. Na druhej strane ani žalovanému sa v konaní nepodarilo preukázať, že právnym dôvodom prevodu predmetných finančných prostriedkov bolo vrátenie časti pôžičky, ktorú v minulosti poskytol žalobcovi. Za tohto stavu posúdil odvolací súd prevod sumy 52.000,- eur vykonaný žalobcom na účet žalovaného ako prevod bez právneho dôvodu.

38. Podľa ust. § 451 ods. 1 Obč. zák., kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Podľa ust. § 451 ods. 2 Obč. zák. je bezdôvodným obohatením majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa ust. § 456 veta prvá Obč. zák., predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

Podľa ust. § 458 ods. 1 veta prvá Obč. zák., musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

39. Bezdôvodné obohatenie je samostatný záväzkový vzťah medzi dvoma osobami, ktorého obsahom je povinnosť toho, kto sa obohatil (získal majetkový prospech) z dôvodov uvedených v ust. § 451 ods. 2 Obč. zák., vydať obohatenie tomu, na úkor koho sa obohatil. Účastníci tohto záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia sú v zásade určení konkrétnym právnym dôvodom, na základe ktorého vzniká povinnosť vydať predmet bezdôvodného obohatenia. Obsahom záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia je právo na vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia, ktorému zodpovedá vzájomná právna povinnosť, predmet tohto obohatenia vydať. Bezdôvodným obohatením je podľa ust. § 451 ods. 2 Obč. zák. aj plnenie bez právneho dôvodu, o ktoré ide v prípade, ak niekto poskytne plnenie inému subjektu bez počiatočnej existencie akéhokoľvek právneho dôvodu tohto plnenia, pôjde o plnenie bez právneho dôvodu. Plnenie bez právneho dôvodu sa v praxi vyskytuje napríklad v situáciách, ak sa ten, čo plnil, domnieval, že je tu právny dôvod na plnenie, čo je aj prípad prejednávanej veci, v ktorej sa žalobca domnieval, že prevádza sumu 52.000,- eur na účet žalovaného titulom pôžičky, i keď sa mu následne v konaní nepodarilo uzavretie zmluvy o pôžičke preukázať.

40. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil tým, že si ponechal finančné prostriedky vo výške 52.000,- eur, ktoré na jeho účet previedol žalobca, hoci na takéto plnenie nebol právny dôvod. Žalovaný vzniesol vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia námietku premlčania. Argumentoval tým, že žalobca previedol na jeho účet žalovanú sumu dňa 12.04.2016 a teda už v tom čase musel vedieť, že neexistuje žiadna zmluva o pôžičke medzi ním ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, a že na zaslanie týchto peňazí žalovanému nebol právny dôvod. K bezdôvodnému obohateniu na jeho strane by v takom prípade došlo dňa 13.04.2016, kedy bola na jeho bankový účet táto suma pripísaná a týmto dňom začala plynúť premlčacia doba dvoch rokov, ktorá uplynula dňa 13.04.2018. Žaloba bola podaná na súd dňa 03.08.2018 po uplynutí subjektívnej premlčacej doby dvoch rokov. Žalobca s námietkou premlčania vznesenou žalovaným nesúhlasil. Zdôraznil, že žalovaný prvýkrát poprel uzatvorenie zmluvy o pôžičke až listom zo dňa 10.07.2018, a teda až od tohto dňa mohol žalobca nadobudnúť subjektívne presvedčenie o bezdôvodnom obohatení. Žalovaný nepreukázal, že by pred doručením tohto listu žalobcu upovedomil o tom, že pôžičku neuznáva, alebo že považuje platbu za mylnú, teda, že žalobcom poskytnutá platba nemá právny titul. Poskytnutie pôžičky nerozporoval až do času, kedy ho žalobca vyzval na jej vrátenie. Mal za to, že ním uplatnený nárok nie je premlčaný.

41. Preto sa odvolací súd následne zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Túto námietku nevyhodnotil ako oneskorene vznesenú, pretože žalovaný ňou len reagoval na odlišné právne posúdenie veci odvolacím súdom, na čo bol vyzvaný. Vykonaným dokazovaním mal odvolací súd za preukázané, že k prevodu sumy 52.000,- eur, označenej ako pôžička, z účtu žalobcu na účet žalovaného došlo dňa 12.04.2016. Listom zo dňa 04.07.2018 vyzval žalobca (prostredníctvom svojho právneho zástupcu) žalovaného na vrátenie pôžičky vo výške 52.000,- eur v lehote troch pracovných dní odo dňa doručenia výzvy. Žalovaný reagoval dňa 11.07.2018 listom, v ktorom uviedol, že výzvu považuje za bezpredmetnú, pretože mu žalobca žiadnu pôžičku neposkytol, strany žiadnu zmluvu o pôžičke neuzatvorili a suma 52.000,- eur, ktorú žalobca na jeho účet previedol, predstavuje splátku pôžičky, ktorú on v minulosti poskytol žalobcovi.

42. Podľa ust. § 101 Obč. zák., pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa ust. § 107 ods. 1 Obč. zák. sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa ust. § 107 ods. 2 Obč. zák., najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

43. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu a trojročnú, resp. desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Z dôvodu, že oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Treba osobitne poukázať na to, že to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 169/2017 zo dňa 10.01.2018).

44. S poukazom na vyššie uvedenú judikatúru najvyšších súdnych autorít dospel odvolací súd k záveru, že námietka premlčania vznesená žalovaným je dôvodná. Žalobca mal od 12.04.2016, kedy vykonal prevod sumy 52.000,- eur na účet žalovaného, vedomosť o tom, že túto sumu previedol žalovanému. Tieto skutkové okolnosti boli v konaní preukázané. Možno potom uzavrieť, že žalobca mal od času prevodu peňazí vedomosť o výške bezdôvodného obohatenia ako aj o tom, že sa na jeho úkor

obohatil žalovaný. Ako uviedol už najvyšší súd vo vyššie uvedenom rozhodnutí, na základe týchto skutočností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie (vedomosť o rozsahu a osobe) mohol žalobca podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia už dňa 14.04.2016 (keďže prevádzaná suma bola na účet žalovaného pripísaná dňa 13.04.2016), pričom nie je podstatné kedy sa dozvedel alebo dospel k záveru, že ním uplatnený nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi plynúť dňa 14.04.2016 a uplynula dňa 14.04.2018. Ak žalobca podal žalobu na súd až dňa 03.08.2018, je ním uplatnený nárok premlčaný, a nakoľko sa žalovaný premlčania dovolal, nie je možné nárok uplatnený žalobou žalobcovi priznať. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca tvrdil, že ju žalovaný vzniesol takmer po siedmych rokoch od začatia súdneho konania a v podstate mu stačilo po dvoch rokoch len poprieť poskytnutie pôžičky, a preto by bolo mimoriadne nespravodlivé, ak by mu súd nepriznal žalobou uplatňovaný nárok, keď je nesporné, že žalovanému reálne poskytol sumu 52.000,- eur. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že bol to práve žalobca, ktorý bol v konaní povinný preukázať uzavretie zmluvy o pôžičke so žalovaným, čo sa mu nepodarilo a na svoje tvrdenie, že skutočne došlo k prevodu žalovanej sumy na základe zmluvy o pôžičke neunesol dôkazné bremeno. O skutočnosti, že žiadnou zmluvou o pôžičke nedisponuje, mal od počiatku vedomosť. Bolo v jeho záujme chrániť si svoje práva a podať žalobu na súd včas (v zmysle zásady „práva patria bdelym“). Žalovaný uplatnením námietky premlčania len realizoval svoje právo po výzve odvolacieho súdu o možnom odlišnom právnom posúdení veci.

45. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil a žalobu zamietol.

46. O trovách celého (teda prvoinštančného a odvolacieho) konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovanému, ktorý bol v konaní plne úspešný, priznal proti neúspešnému žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. Podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne o výške náhrady trov konania súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada

(§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania

(§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).